

Vánoce jsou svátky, které oslavují narození Ježíše Krista. To je však jen iluze, neboť Ježíš se v tuto dobu nenarodil. J. Novotný a F. Polák, v knize Tajné dějiny Jezuitů uvádějí, že se Ježíš nemohl narodit 24. prosince, neboť v tu dobu jsou v Palestině dlouhotrvající deště, kdy jsou ovce uzavřeny a volně se nepasou. Tyto deště trvají nepřetržitě několik týdnů. To, že jsou Vánoce slaveny na konci prosince bylo proto, aby se tyto svátky spojily s římskými slavnostmi zimního slunovratu zvanými Saturnálie. Slunovrat je sice již 21., někdy 22. prosince, avšak Římané neslavili nejkratší den v roce, ale až den, kdy slunce začne opět přibývat, tedy asi tři dny po slunovratu. Babylóňané slavili v této době narození boha slunce,

Císař Diocletianus zavedl na počátku 4. stol. n.l. oslavy Mithry jako „Nepřemožitelného boha slunce“ (Sol Invictus) . Tyto oslavy připadaly na den Mithrova narození- 25. prosince. Křesťané do té doby slavili narození Krista 7. ledna, tak jako dnes pravoslavná církev. Ve čtvrtém století byly Vánoce „přeloženy“ o čtrnáct dní dříve, aby se kryly se svátkem Mithrovým.

Ludvík Souček uvádí, že Indoiránský bůh Mithra syn nejvyššího boha Arthur-Mazdy se narodil 25. prosince z neposkvrněné panny jménem Mihr, v jeskyni na jesličkách mezi vollem a oslem. O jeho narození se nejprve dozvěděli pastýři. Od východu přišli ke kolébce mágové, aby přinesli mladému bohu dary (Tři králové) . Stává se ochráncem prvního lidského páru a tím i všeho lidstva. Po jakési „poslední večeři“ vystupuje, spojen se slunečním bohem na nebesa, vrátí se však na konci světa, vzkřísí mrtvé a bude je soudit (Biblická apokalypsa) . Posvátným dnem kultu byla neděle, noví adepti byli přijímáni křtem. Arthura Mazdu a Mithru doplňuje v trojici Duch svatý, často vzývaný v liturgických textech – Avestě (křesťanská svatá trojice). Tato podobnost s křesťanstvím je tak velká, že ani nemůže být náhodná. Monoteistické náboženství mithraismus se rozšířil po celé říši Alexandra Makedonského, později prostřednictvím otroků z Malé Asie i v Itálii a celé Římské říši Oblíbené bylo zejména u vojáků. Většina římské armády byli Mithrovy vyznavači . Židé se s tímto kultem setkali zřejmě již za dvoustletého trvání Perské říše. Z mithraismu převzalo křesťanství mnohem více.

Většina mithraistických obřadů byla převzata do křesťanství. Dokonce lze říci, že podobností mezi mithraismem a křesťanstvím je více než rozdílů mezi nimi. Toto přizpůsobení se mithraismu byl od biskupů geniální tah, neboť většina Mithrových stoupců přijala křesťanskou víru.

Podobné osudy měl i thrácký, později řecký bůh Dionýsos (lat. Bakchos nebo též Liber). Dionýsos byl syn boha Dia a dcery krále Kadma Semelé. Z návodu bohyně Héry uprosila Semelé Dia, aby se jí zjevil v pravé podobě. Ten se zjevil v podobě blesku a Semelu sežehl. Dionýsa si nechal zašít do stehna , a tak ho donosil. Bůh plodnosti Dionýsos byl zobrazován jako dítě narozené na jaře, v létě dospívá, na podzim stárne, na zimu umírá a na jaře se znovu objevuje jako dítě.

Fryžský Attis byl zrozen z panenské matky Nany, stejně jako Ježíš zahynul násilnou smrtí a 25. března vstával z mrtvých. Attidovy oslavy , slavené po celé Římské říši, připomínaly křesťanské velikonoce. Věřící nejprve truchlili a poté kněz oznámil věřícím Attidovo

zmrtvýchvstání a zármutek vystřídalo veselí. Věřícím se předkládalo víno a chléb.

V Malé Asii a v Sýrii, později na celém římském území byl slaven bůh rodící se a umírající přírody Adónis. Adónis byl milenec bohyně Afrodité (Venuše) byl na rozkaz boha Árese zabit kancem. Afrodité si vyprosila od Persefony, že se Adónis smí na šest měsíců v roce vrátit na zem. Jeho zmrtvýchvstání na jaře bylo slaveno obzvláště v Egyptě. Ženy obkládali Adónisovy sochy nádobami s rychle klíčícími a poté uvadajícími rostlinami (např. ovsem). Tento zvyk byl později dodržován při křesťanských velikonocích.

Nejvyšším babylónským bohem byl Madruk. Jeho osudy jsou také podobné Ježíšovým. Madruk byl vyslýchán, týrán a odsouzen k smrti společně s druhým zločincem, zatímco druhý zločinec (obdoba evangelijního Barnabáše) byl propuštěn. Byl proboden kopím, přičemž jedna žena stírala jeho prýstící krev. Byl popraven v zimě, a uložen do skalního hrobu, z něhož vyšel počátkem měsíce nisanu, v době jarní rovnodennosti, ožvlý. Židé se s jeho kultem zřejmě setkali v době „Babylónského zajetí“.

Podobný je i indický bůh Krišna, jedna z devíti inkarnací boha Višnu (desátá teprve přijde). Jako bohočlověk byl poslán na zem, aby spasil lidstvo. Narodil se z panny Devakí (Devanakí), která byla zastíněna duchem božím a po porodu uprchla se synem do pastýřské salaše, kde se mu pastýři klaněli. Rádža Kamsa vydal rozkaz k povraždění všech nemluvňat, neboť mu bylo předpovězeno, že syn Devanakí ukončí jeho vládu. Krišna zázrakem unikne smrti, koná mnoho zázraků a podléhá násilné smrti po poranění chodidla, kde je zranitelný (jako řecký hrdina Achilles). Jeho učedníci jej přicházejí pohřbit a nacházejí jen jeho šat. Krišna vstupuje na nebesa.

Základem křesťanské víry je Kristova oběť. Tím, že na kříží zemřel syn boží, vzal na sebe hříchy celého lidstva, nebo alespoň těch, kteří v něj věří a tím jim umožnil spasení. Je třeba si uvědomit, že křesťanství vychází ze starého náboženství árijských národů, ze kterého se vyvinulo náboženství Slovanů, Germánů, Řeků, Římanů, Sumerů, Babylóňanů, Asyřanů, Chetitů, keltských Druidů, částečně i náboženství staroegyptské i jiné semitské kultury, a ze kterého se vyvinul i hinduismus. V tomto náboženství byl bůh, často dokonce nejvyšší bůh, který v zimě umíral a na jaře vstal z mrtvých. Symbolizoval tak plodnou sílu přírody, neboť příroda podle názoru tehdejších lidí na zimu umírala.

Sumerové takto uctívali Tammuze (Dumziho) Babylóňanů Madruka, Egyptané boha smrti Orsise a různé národy Východního Středomoří Mithru. I nejvyšší řecký bůh Zeus byl v mykénsko-minojské době uctíván jako božstvo, rodící se na jaře a umírající v zimě. Teprve v době klasického Řecka se stal nesmrtelným. Zeus Olympský, jak jej známe z Homérských eposů, byl v těchto eposech popsán tak, jak jej uctívali Řekové Homérově doby. V době Odysseově byl uctíván stejně, jako babylónský Tammuz, ze kterého Diův kult vzešel.

V klasickém Řecku a později v Římě převzala Diovu úlohu jeho dcera Prosperina (Persefoné). Židé se s těmito kultury pochopitelně také setkávali, v Bibli jsou doklady o tom, jak se vládnoucí třída rabínů snažila uctívání těchto bohů potlačit. Ve starobabylónském náboženství umírali a příští rok byli opět vzkříšeni také bohové Nergal, Šamaš a Sín. Stejný osud měla i bohyně

lásky Inana neboli Ištar, která rovněž umírala a byla znovu vzkříšena. v Bibli najdeme mnoho dokladů o tom, že Židé přes zákazy rabínů uctívali tuto bohyni, které říkali Aštara.

Heller a Mrázek v knize Nástin religionistiky uvádějí, že smrt a zmrtvýchvstání boha se objevovalo v římské době ve Východním Středomoří v tzv. mystériích. Existovaly čtyři hlavní mystéria: Mithrova (viz výše), Eleusínská, Isidina a Orfeova.

Eleusínská mystéria, nazvaná podle místa poblíž Athén, kde se prováděly, byly oslavy bohyně Persefoné neboli Prosperiny. Tato bohyně, dcera boha Dia (Jupitera) a bohyně úrody Demeter (Ceres) byla manželkou boha podsvětí Hádeše (Vulkána). Půl roku od podzimu do jara, kdy je příroda zdánlivě mrtvá, žila s manželem v podsvětí, půl roku od jara do podzimu žila s matkou a v té době příroda ožila. Pozoruhodné je, že se tato vegetační bohyně vrátila z podsvětí na zem ve stejné době jako byl vzkříšen Ježíš Kristus.

Orfeova mystéria pocházející z Thrákie byly oslavou legendárního pěvce Orfea. Ten po smrti své manželky Eurydiké odešel do podsvětí a pohnul svým zpěvem Persefonu i Háda, že mu Euridyku vrátí. Orfismus byl náboženské hnutí, které svým učením o posmrtném životě přispíval k uklidnění obyvatelstva rozjitřeného bídou. Orfismus, který byl v Římské říši značně rozšířen projevoval silné tendence k monoteismu.

Zmrtvýchvstání Ježíše Krista bylo také inspirováno pověstí o zmrtvýchvstání egyptského boha Osírise (Usíra), o kterém se musím zmínit podrobněji. Osiris byl zavražděn svým bratrem, bohem Sutechem (Sethi) a posléze bylo jeho tělo poskládáno dohromady a nabalzamováno jeho božskou manželkou Isis, kterou později uctívali také Řekové a Římané. Isis s mrtvým Osírísem zplodila syna (neposkvrněné početí!) Hora, který pak otce vzkřísil. Osiris nebyl jen bůh smrti, ale také bůh vegetace. Osiris byl mytickým ztělesněním obilných zrn, která jsou také pohřbena a znovu vzejdou. Proto byla každé jaro konána všechna tato mystéria, při nichž byla mytickými obřady zajišťována úroda. Osiris byl, stejně jako Kristus a jako většina zmíněných bohů vzkříšen třetí den po smrti.

Isis, Osiris a Horus tvořili egyptskou „svatou trojici“, i když nebyli bohy nejvyššími. Bohyně Isis, „povyšená“ císařem Caracalou mezi oficiální římská božstva, byly zobrazována s dítětem (Horem) v náručí. Tyto Isidiny sochy a obrazy byly vzorem pro pozdější sochy a obrazy panny Marie s Ježíšem. Zmrtvýchvstání Osírise bylo slaveno při Isidiných mystériích. Stoupenci těchto mystérií napodobovali složitými obřady Isidino hledání částí Osíridova těla. Isidina, Eleusínská, Mithraistická i Orfická mystéria sloužila původně k zabezpečení úrody. Vzkříšení boha mělo znamenat i vzkříšení přírody, zejména obilných zrn, proto se při mystériích používaly obilné klasy. Později dostala mystéria další význam, a to zajistit jejich vyznavačům nesmrtelnost. Vyznavači těchto mystérií si mysleli, že tak jako příroda umírá a znovu ožívá, tak po smrti ožijí i oni. V pozdější době bylo hlavním cílem všech čtyřech mystérií dosáhnout zmrtvýchvstání. Zsvěcenci byli křtěni, dodržovali během obřadů půst a i další věci, které později převzali křesťané. Z Orisova kultu si křesťané „vypůjčili“ i hlavní křesťanskou svátost, kterou je přijímání hostie proměněné knězem v Kristovo tělo.

Bývalý jezuitský kněz Dr. Alberto Rivera o tom píše v knize Tajné dějiny Jezuitů: V Egyptě se

náboženství Semiramis (Babylónské satanské bohyně) a Nimroda (její manžel) stalo národní tradicí. Babylónská božstva tam dostala egyptská jména. Egyptští kněží praktikovali v chrámech transsubstanciaci-proměnu chleba v tělo (víno vynechali). Prohlašovali, že mají magickou sílu a moc, která jim umožňuje proměnit velkého boha Orsise do oplatku. Během náboženského obřadu pak jedli Egypťané svého boha v oplatku, aby občerstvovali své duše. Přitom se uplatňovala síla bohů Isis, Horus a Seb. A tato trojice bohů byla zahrnuta do počátečních písmen I H S , které pak začaly být používány tovaryštvem (Jezuity) . Dnes tomu sice dávají jiný význam, ale zákulisí a význam těchto písmen se tím nemění.

Tato tři písmena jsou zapsána také na každém katolickém oplatku- na hostii. Je tomu však dávana slabá křesťanská rouška, když je to posuzováno jako hlásky řeckého jména Ježíš. Ve skutečnosti jedí dnešní katolíci v Hostii zase tělo boha slunce, Baala, neboli okultní název samotného satana, kterého bůh symbolizoval. Tímto se zcela jasně vysvětluje původ hlavní křesťanské svátosti.

Neodmyslitelnou součástí Kristova kultu je uctívání jeho božské matky Marie. Zajímavé je, že se Marii začalo říkat matka boží až ve 4-5 stol. nl. Do té doby byla nazývána prostě matka Kristova. název Matka Boží byl převzat od bohyně Isis. Zajímavé je, že ačkoliv byla podle mínění teologů vzata na nebesa již za života, na Blízkém Východě se nachází několik hrobů, na různých místech, v nichž je panna Maria pohřbena. Uvedl jsem , že tento kult částečně pochází z řecko-římské panenské bohyně Artemis (Diana). Na jeho vzniku se však podílelo mnoho jiných kultů. Každé náboženství mělo kromě bohů také bohyně a monoteistické křesťanství nemohlo být výjimkou. Protože bůh je jen jeden, z Marie se stala bohorodička. I Mariánský kult pochází z Babylonu.

Dr. Alberto Rivera v knize Tajné dějiny Jezuitů uvádí: Kult má počátek v babylonské mocnářce Semiramis. Jejím manželem byl sám Nimrod, který postavil město Babylon a Semiramis, velmi mocná a navíc krásná čarodějnice, se v něm stala královnou. Byla Satanu úplně zaprodaná. Město se proto stalo střediskem modlářství, okultismu a spiritismu. Uctívali zde slunce, které pokládali za dárce života na zemi. Uctívali přírodní živly, různé bohy, bůžky apod. Pro své bohy stavěli různé chrámy, kde obětovali i lidské, živé oběti tak , že jim vyrvali ještě tlukoucí srdce, aby ho obětovali nejvyššímu bohu slunce. Jiný Riverův článek ve zmíněné knize svědčí o tom, že jezuitsko-satanističtí sektáři provádějí tyto ohavnosti dodnes.

Dr. Rivera dále píše, že Semiramis zavedla celibát kněží . To byla náboženská rouška pro cizoložství, smilstvo, homosexualitu, lesbismus, pedofilii a zoofilii, celibátem bylo babylónské kněžstvo odděleno od lidu a prohlášeno za svaté. V babylónských chrámech žily kromě kněží také řádové sestry. Ve skutečnosti to byly chrámové prostitutky, které rodily děti určené jako lidské oběti bohům.

To dělali i Židé, o lidských obětech svědčí prorok Ezechiel v kapitole Ohola a Oholíba (Ez 23, 36-40). Jiný příklad lidských obětí Jehovovi je uveden v knize Soudců. Vojevůdce Jiftách Gileádský slíbil bohu za vítězství nad Amónovci jako lidskou oběť toho, kdo mu vyjde naproti z vrat jeho domu, až se vrátí z bitvy. Jiftách Amónovce porazil a když se vrátil domů, vyšla mu naproti jeho jediná dcera. Slovo dané bohu však nešlo porušit, a tak byla Jiftáchova dcera

upálena zaživa. (Sd. 11. 30-40). Již praotec Židů Abrahám dostal od boha přikázáno obětovat vlastního syna Izáka, i když k tomu nakonec nedošlo. Jako lidskou obět v masovém měřítku je možno vykládat i smrt egyptských prvorozců, jako poslední z egyptských ran.

Semiramis zavedla také zpověď, kterou později křesťané převzali. Jejím účelem bylo kontrolování myšlení lidí a vyzvědění tajemství svých poddaných a následovníků. Kdo se odmítl podříditi byl ukřižován. Nimrod byl podle pověsti zavražděn jedním z Noemových synů. Po jeho smrti jej Semiramis prohlásila nejvyšším bohem slunce- Baalem a sama sebe prohlásila bohyní. Oběma se musely obětovat malé děti. Poté Semiramis přišla do jiného stavu a porodila syna, jménem Tammuz (viz. výše) . Semiramis prohlásila, že jeho otcem je božský Nimrod, který byl již dávno po smrti (neposkvrněné početí).

Zbývá dodat, že Semiramis byla zobrazována s dítětem v náručí, stejně jako panna Maria a že se k ní Babylóňané modlili, podle přesně sestaveného růžence . Je tedy vidět, že věci, které tvoří samou podstatu křesťanství (přijímání hostií, zpověď, celibát kněží, mariánský kult, neposkvrněné početí atd.) ve skutečnosti křesťanské nejsou.

Dr. Rivera zřejmě považuje Nimroda, Semiramis a Tammuze za historické osobnosti, navíc věří v existenci Satana . Není důležité, zda jsou tyto postavy skutečně historické nebo vymyšlené. Podstatné je, že lidé ve starověku jejich příběhům věřili , postupně je rozšířili po celém Předním Východě a Židé je přejali do svého náboženství. Převzali i jejich morální odkaz se všemi pozitivy a negativy. Izraelci dostali za úkol vyhladit národ Keenanců do posledního muže, aby z Palestiny zmizel Semiramidin okultismus. Dopadlo to tak, že Keenanci byli vyhlazeni, ale Židé ještě předtím tento okultismus převzali. Podle Dr. Rivery : Když se narodil Ježíš, porodní báby všem sdělovaly, že Maria byla pannou. Za svého života Ježíš nikdy neoslovil Marii matko, neboť věděl, že bude snaha z ní učinit bohyni. A Marii ani ve snu nenapadlo, že během následujících staletí budou v jejím jménu povražděny miliony lidí, protože ji Satan zamění za Semiramis a nazve ji královnou nebes. Satan již dlouho předtím zinscenoval mytologii o Nimrodovi proto, aby mohl skutečnou Ježíšovu matku zneužít ve svém okultním náboženství, které pokračovalo v dalších dobách.

Je však nutno si uvědomit, že Dr. Rivera příliš nezná dějiny Mesopotámie, a proto nazývá souhrnným pojmenováním Babylóňané i národy, které žily mezi Eufratem a Tigridem před nimi (Sumerové, Akkadové, Asyřané).

Jak jsem již uvedl, Židé se setkali se všemi zmíněnými kulty a převzali je do svého náboženství.

Dvanáct proroků i někteří předcházející „předpovídají“ nejen příchod Mesiáše, ale i některé podrobnosti y Kristova života. Například:

Již „prorok“ Izajáš předpověděl ve svém proroctví, že Mesiášova matka bude panna i to, že jí narození syna zvěstuje anděl.

Prorok Micheáš předpověděl, že právě město Betlém se stane domovem vládce Izraele.

Podle knihy Enochovy bude pocházet ze sémě Davidova, za hříchy lidu zemře bolestnou a potupnou smrtí, ale na konci dnů se objeví po boku Boha jako soudce.

Podobné věci jsou i ve 22. žalmu. Tento žalm má název „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil“, tedy stejná slova, která Ježíš řekl těsně před svou smrtí na kříži. V tomto žalmu se mj. píše :

Množství býků mě kruhem svírá, bašánští tuři mě obstoupili.

Rozevírají na mě tlamu, jak řvoucí lev, když trhá kořist.

Rozlívám se jak voda, všechny kosti se mi uvolňují,

Smečka psů mě kruhem svírá , zlovolná tlupa mě obkličuje, sárou se jako lev o mé ruce a nohy.

mohu si spočítat všechny své kosti. Pasou se na mě svým zrakem.

Dělí se o mé roucho, losují o můj oděv

Nebud' mi vzdálen Hospodine má sílo, pospěš mi na pomoc!

Vysvobod' mou duši od meče , chraň jediné co mám před psí tlapou,

zachraň mě ze lví tlamy, před rohy jednorozců.

A tys mi odpověděl: (Ž 22, 13-22)

Bůh odpovídá (mesiáši) že bude žít věčně, celý Izrael jej bude ctít, všechny pronárody se mu budou klanět, potomstvo mu bude sloužit. Není těžké si domyslet, že se zde mluví o ukřižování mesiáše, a to i o takových podrobnostech, že bude smečka psů (myšleno římských vojáků) losovat o Ježíšův oděv. Žalmy jsou připisovány králi Davidovi, podle některý pramenů je však sepsala sekta Saducejů v římské době, tedy ne zas tak dlouho před Kristovým narozením. V době vzniku evangelií však byly žalmy téměř sto let staré (je pravděpodobné, že vznikly v prvním stol př. nl.) a současníci zřejmě skutečně věřili, že je sepsal král David.

V minulosti připadalo lidem zcela přirozené, že starozákonní proroci mohli předpovědět Kristovo narození. Dnes však každý, kdo chce psát vědeckou knihu musí jakékoliv nadpřirozené jevy odmítnout, tedy i předpovědi budoucnosti. Většina splněných předpovědí je náhoda, nesrovnatelně větší množství předpovědí se nevyplní, ale mluví se pouze o těch, které se vyplnily. Pokud se však „vyplnilo“ tolik proroctví, je jasné, že Ježíšovi následovníci, především Pavel, Kristův životopis poněkud upravili, aby na základě starých posvátných knih doložili Kristovo mesiášství. Kritik křesťanství Kelsos, z druhé poloviny 2. století nl. si posteskl, že „křesťané mnohonásobně předělávají a přepracovávají první zápisy evangelií, aby mohli odmítat výtky“. O falšování Evangelií se píše i v knize Tajné dějiny jezuitů .

Na základě zmíněných údajů vyvozuje Ludvík Souček tato tvrzení:

Ve stoletích předcházejících našemu letopočtu se ve východním Středomoří a v Orientě ustálila představa o bohu Spasiteli:

- vyslaném na zem nejvyšším božstvem, obvykle svým otcem
- zrozeném z panny nebo božské matky a božského otce
- pronásledovaném a umírajícím násilným způsobem
- oživeném a vstávajícím z mrtvých
- přijímajícím na zemi funkci vykupitele, spasitele

K tomu mohu dodat, že tento bůh se většinou narodil v době zimního slunovratu (spojitost mezi „vzkříšením“ slunce a „vzkříšením“ vegetace), vždy vstal z mrtvých na jaře, když se příroda probouzí k životu. Při obřadech tohoto boha, které měly věřícím zajistit zmrtvýchvstání (spasení) se někdy přijímaly hostie, a noví věřící byli získáváni křtem.

Jak je vidět, základy Ježíšova „životopisu“ byly hotové ještě před jeho narozením.

Biskupové se snažili víru co nejvíce přiblížit starému náboženství, aby tak získali více konvertitů, a proto bylo narození Krista ztotožněno se slunovratem. V katolických zemích děti věří, že dárky nosí Ježíšek. V protestantských zemích tomu tak není. V Rusku mají Dědu Mráze, v Německu nosí dárky Weihnachtsmann a v anglicky mluvících zemích Santa Claus. Je jasné, že tyto bytosti pocházejí ze starých germánských a slovanských bohů nižšího řádu či různých duchů. Vánoční stromeček také nemá s Kristem nic společného.

Tento z pozdního středověku pocházející zvyk vychází ze starogermánského, částečně i ze staroárijského uctívání stromů. Ani jiné staré vánoční zvyky (lití oliva, rozkrajování jablek a jiné způsoby věštění budoucnosti) nemají v podstatě s křesťanstvím nic společného, církve se je původně snažila vykořenit, ale pak je převzala za vlastní.

Literatura:

Bible, ekumenický překlad, Biblická společnost 1990

Novotný, Polák, Tajné dějiny Jezuitů, Adonai 2001

Ludvík Souček, Otazníky nad hroby, Československý spisovatel 1986

J. Heller, M. Mrázek, : Nástin religionistiky, 1988